

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

Matija Solce

Š T I R J E M U Z I K A N T I

SEZONA
1

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA

Matija Solce

ŠTIRJE MUZIKANTI

Režija: **Matija Solce**

Dramaturgija: **Jelena Sitar Cvetko**

Lektura: **Tatjana Stanič**

Avtor glasbe: **Matija Solce**

Likovna podoba lutk in scene: **Marianna Stránská**

Kostumografija: **Jadranka Pavlovič, Matija Solce, Marianna Stránská**

Oblikovanje luči: **Danilo Korelec**

Zasedba

Martina Maurič Lazar (harmonika, Pes, Psiček, Kuža, Cucek, Kukavica, Maksimilijan, Miš)

Gašper Malnar (bumbajs, Osel, ribič Šime)

Miha Arh (pralnca - daska, žlice, Mucek, Mornar, Anka, Ivan)

Polonca Kores (škantič - violina, Petelinček, ga. Amalia, signora Bruna, Balonarka)

in

Zvonimir Urbič (Lajnar)

Vodja predstave: **Zvonimir Urbič**

Lučni mojster: **Danilo Korelec**

Scenski tehnik: **Andrej Slinkar**

Izdelava lutk in scene: **Marianna Stránská, Iztok Bobič, Sandra Birjukov, Zoran Srdić, Mitja Ritmanič, Marjeta Valjavec, David Cajthaml, Matija Solce, delavnica Šentjakobskega gledališča**

Veliki oder LGL

Premiera 22. april 2010

Sezona 2009/2010

Gremo v svet pesmi pet!

Ko kot dramaturginja spremljam režisersko delo Matije Solceta, je to zame prav posebno doživetje. Običajno orodje dramaturga mi ne pomaga, najti moram nove načine, kako se lotiti nastajajočega organizma, ki bo nekoč zaživel kot lutkovno-glasbena predstava za otroke in odrasle. Študij predstave je zanimiv proces, ki s prežemanjem glasbe in lutkovnega gledališča vodi v organsko celoto. Konfliktu, na katerega stavi dramsko gledališče, se Matija Solce mirne duše odreče, zato pa ustvarja vrsto drugačnih zapletov, ki v predstavo prinašajo dinamiko. Zelo kmalu na poti med Prago in Ljubljano iz zgodbe izstopijo razbojniki. Avtor namreč želi pripovedovati o tem, kako pomembna je glasba, kako pomembno je v življenju ustvarjati. Zato zgodba o Štirih muzikantih, ki pa bo, tako kot Carrollova Alica pri Kabaretlukjni, svojevrstno predstavljena gledalcem. Solce kot avtor lutkovnih predstav rad posega po dobri literaturi (Cervantes, Carroll, Gogolj,

Grimm ...), a iz nje vzame le motiv, zanimiv odnos ali glavne junake. Tako je tudi z Bremenskimi godci. Njegove živali niso napol mrtve, ampak se na vrhuncu svojih moči odpravijo v svet, da bodo v njem nekaj naredile zanj in zase. Osel ima vizijo postati znameniti glasbenik, zvezdnik, drugim se to zdi zanimivo. Zato gredo ... V nadaljevanju ne bodo srečali razbojnikov, temveč bodo priredili koncert.

Režiser lutkovno predstavo obravnava kot glasbeno kompozicijo. Konflikt med igro in protiigro, ki ga ponujata Aristotel in Freitag, pri Solcetovih Štirih muzikantih ne obstaja. Tako dialogi niso v službi tega konflikta, zato ne moremo govoriti o dramski formi. Nič zato, že davno smo ugotovili, da lutkovna predstava ne potrebuje nujno dramskega konflikta, da prav lepo prenese epsko formo. Junaki številnih lutkovnih predstav potujejo od dogodka do dogodka, od prvega do zadnjega. Ekspoziciji sledi razvoj z nizom prizorov vse do končne rešitve. Ta najbolj razširjeni dramaturški vzorec epske naracije lutkovno gledališče v redkih primerih opusti in zaradi narave lutke stavi na metaforo, ki prevladuje v liriki. Z vsako od omenjenih metod bi se sicer lahko približali Solcetovim Štirim muzikantom, a le pogojno oziroma delno uspešno.

Če lutkovno predstavo obravnavamo kot glasbeno kompozicijo, potem so v njej motivi, ki živijo, se razvijajo, ponavljajo, seljijo od glasbila, do glasbila, solistični deli se izmenjujejo z ansambelsko igro. Tukaj so pasaže, kadence, celotno delo pa je razdeljeno na tri različne stavke. Pri besedah je pomemben njihov zven in to, kakšen ritem omogoča njihov niz. Potem

sta tukaj energetska in relacijska vrednost izrečenega in šele nato pomen. Enako sta obravnavani gesta in mimika igralca kot tudi animacijske prvine lutke. Ko govorimo o animaciji, pa ni nobenega odstopanja. Animirana ni le lutka, animirani so stavek pogled, prizor, občinstvo in predstava. Medsebojna animacija kot cilj: priti drug do drugega za vsako ceno! Deliti isti prostor, deliti svet. Ta je v gledališču oder in zato je tja povabljeno tudi občinstvo. Zgodba oziroma tisto, kar je od nje ostalo, je le opravičilo za skupno muziciranje. Izhodiščna zgodba o Štirih muzikantih pripoveduje o druženju z glasbo, še več – o preživetju z glasbo. Razbojniki so iz neke druge zgodbe: ostali so v Bremnu, tukaj pa gre za muziko in muzikante. Uspešnost njihovega ustvarjanja dokazuje kup denarja, ki ga dobijo za koncert. Pa vendar glasba ni na svetu, da bi iz nje delali denar, čeprav je to mogoče. Niti ni zato, da bi bili slavni, čeprav je tudi to mogoče. Glasba je naša pot do nas samih, do drugih, do veselja ... Glasba oz. umetnost nasploh je nujna za preživetje. In če je to res, potem je seveda ne moremo omejiti na koncert ali zabavo, prisotna je povsod in ves čas: vrtenje veselja, dihanje, utripanje srca. Z izvajanjem svoje glasbe se tej vesoljni glasbi pridružuje vsak. Muzika združuje in ureja to druženje po estetskih kategorijah, ki so globoko organske. Matija Solce to verjame in uresničuje z vsakim svojim dejanjem. V Ljubljano je prišel brez svoje harmonike. Preden je prišel sem, so mu jo na Švedskem ukradli. Na svetu ni bilo nesrečnejšega bitja. In čez čas je dobil novo. Kakšna sreča! Spet se je lahko povezal s seboj, s svetom. Zanj je glasba način življenja. Kako naj bi ne bilo njegovo

gledališče, o katerem pravimo, da je ogledalo sveta, natanko to?

Kot primer naj navedem izredno zanimiv trenutek v predstavi, ko se živali pripravajo, kako si bodo delile denar: konflikt bi skoraj vsak režiser s hvaležnostjo zgrabil in izkoristil (za dramo!), on pa ga uporabi za nov glasbeno-animacijski komad.

Dramaturg je pri sodelovanju s Solcetom kot režiserjem v posebni vlogi. Besedilo je obravnavano glasbeno in se kot tako preverja na vsaki vaji. Stavek je lahko vsebinsko še tako dober, če je »gluh«, za režiserja ni uporaben.

Kompozicija predstave

Gre za tri različne lutkovne tehnike, ki se dogajajo na treh različnih prizoriščih in se tudi v likovnem smislu razlikujejo. Prehajanje zgodbe iz ene tehnike v drugo naredi predstavo posebno, drugačno in zanimivo.

Najprej je občinstvo povabljen, da vstopi v svet glasbenega gledališča. Vsi skupaj morajo vstopiti v veliko lajno. Občinstvo stopi na oder, ki je pravzaprav inštrument. Igra se začne in občutek, da tukaj ne bo

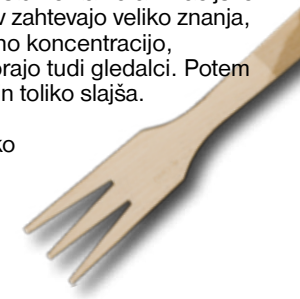

šlo le za pasivno opazovanje dogajanja, je pravilen. Najprej je treba rešiti nekaj ugank. Pred občinstvom oživljajo iz predmetov sestavljene živali. Igralci ali bolje izvajalci predstave jih v življenje pospremiijo z znanimi pesmicami, ki pa so primerno »umetniško« obdelane. Tako kot živali nastanejo tudi izginjajo, se fizično razstavljajo oz. spreminjajo v kupčke uporabljenih kuhinjskih predmetov. A kljub temu ostanejo navzoče. Zanimivo – lutka izgine, se razstavi, pa je še vedno tukaj. Osliček se v naslednjem »stavku« pojavi kot marioneta na pomanjšanem odru, pridružijo se še drugi trije junaki in grede »v svet«. Prav takrat so v majhni »škattli« (lajni, odru) najbolj omejene. Ko bi se moral svet pred živalmi odpreti, se zapre, zato da junaki sami poiščejo pot med ljudi. To naredijo dobesedno – dejanje prenesejo med občinstvo, gledalci jim morajo z lastnimi telesi (rokami, glavami) sproti oblikovati pot čez sedem gora in dolin, vse do morja ...

Mesto je tretje prizorišče – paravan s številnimi okenci. V zgodbo je uvedena lutkovna tehnika ročnih lutk. Živali prispejo v mesto, v katerem kar mrgoli namenov, opravkov, odnosov. Živalska družina je tam približno tako izgubljena kot otroško občinstvo: pred njimi zaživi svet odraslih. Tukaj se kupčuje, ljubi, hiti. Edini, ki v tem vrvenju ne sodeluje, je pijan mornar, ki »je prejadral ves svet« in mu zato ni več treba hiteti. Prav on je tisti, ki pozna pravo vrednost; svoj zadnji kovanec da za dobro muziko – prvi honorar novopečenih godcev. S prvo ribo, ki jo dobijo za kovanec, ugotovijo, za kaj na tem svetu gre: še več glasbe pomeni še več rib in sena in kosti in zrnja.

Pobudo zdaj prevzamejo igralci, ki v živo izvedejo koncert na »prava« in improvizirana glasbila. Igrajo občinstvu. V glasbenem smislu je to prav gotovo vrhunec predstave. Slišimo pravi koncert, tisto, kar se je ves čas pripravljalo, kar je bilo tudi motiv potovanja. Tukaj se zgodba prevesi: junaki se spet znajdejo na vrvcih in žicah. Spet so marionete v majhnem, omejenem prostoru, kot vedno, kadar se je treba podati na pot. Osel se odpravi s kupom zlatnikov domov, drugi si želijo pravično delitev. Prizor, ki bi se lahko v stilu »zlate mrzlice« razvijal naprej, Solce spet obrne v glasbeno smer. Če so prej živali gostovale v mestu, zdaj mesto vdre v njihov mali svet: mornar se pojavi kot deus ex machina in opozori na druge vrste vrednosti, na vzrok in namen njihovega potovanja. Junaki se odpravijo naprej, v svet, v katerem bodo skupaj muzicirali, kajti to je tisto, pomembno. Igralci pa upajo, da bodo gledalci doma poiskali kakšen improviziran inštrument, na primer kuhinjski lonec, ali pa celo prave in se pridružili svetu s svojo glasbo. V predstavi glasbo sestavljajo skladbe na podlagi ljudskih motivov in pesnice slovenskega otroškega pevskega repertoarja. Otroci nekatere od njih le poslušajo, drugim pa pritegnejo s svojim petjem. Igralsko-pevsko-inštrumentalno-animacijske naloge od igralcev zahtevajo veliko znanja, spretnosti in močno koncentracijo, potruditi pa se morajo tudi gledalci. Potem je zmaga skupna in toliko slajša.

Jelena Sitar Cvetko

Univerzalnost glasbe

Rojen v lutkarski družini se nikoli nisem posebej posvečal lutkovnemu gledališču. Vzljubil sem ga dokaj pozno, ko so me slovaški prijatelji (gledališče Piki) napol na silo spravili na Praško gledališko akademijo. Zanimivo je, da se nikoli nisem posebej uril v lutkovnih tehnikah, učil sem se kot Butalci, z opazovanjem svojih staršev in drugih lutkarjev, ter kasneje šel naravnost na oder. Po drugi strani sem precej let hodil v glasbeno šolo. Ko sem pred kratkim začel s poučevanjem študentov, sem na lepem moral osmisлити

izvor svojega znanja. Šele takrat sem odkril, da sem se gledališča naučil skozi glasbo.

Kot temo svojega doktorata obravnavam "glasbeno perspektivo lutkovnega gledališča". Kot glasbenik, igralec, animator in režiser raziskujem "glasbenost" gledališča. Glasba tako ne nastopa samo v obliki pesmi ali skladbe, temveč se pojavi kot gib, kot vizualna sprememba, kot sprememba ritma lutke ali igralca, kot situacija. Vznika v besedah, barvah, pogledih, v hoji. Zanimajo me kompozicije, kjer so beseda, glasba in svetloba enakovredni impulzi. Najpomembnejšo

vlogo igra pri tem ritem, ki te impulze razvršča v različne strukture. Ne glede na to, ali gre za izrečeno besedo, za korak lutke, ali za udarec po struni, je razumljivost impulza odvisna od trenutka, v katerem se je sprožil.

Glasbeni principi so razumljivi tako otrokom kot odraslim, saj temeljijo na osnovnih principih človeškega delovanja. Z glasbo lahko brez besed ponazorimo čustva, povemo zgodbo, komuniciramo med seboj. Malokdaj se vprašamo, zakaj nam je glasba tako blizu in kako to, da jo razumemo. Verjetno je glasba danes otroku še bliže kot odraslemu, saj je

spontan, direkten in iskren medij. Včasih so jo uporabljali pri delu, zdravljenju, zabavi, pomembnih ritualih, danes pa se je smisel glasbe zožil na zabavo in sprostitvev. Stik z živo glasbo je bistvenega pomena za človeka.

Ne da bi se tega zavedali, se glasba pojavlja v vsakem trenutku našega življenja. Zato mora gledališče, kot "slika spremenjene resničnosti", hočeš nočeš slediti glasbenim principom, da bi bilo razumljeno in sprejeto. Približevanje vizualne strani gledališča akustični spodbuja direkten, spontan in iskren stik med gledalci in igralci, ga prenaša v življenje otrok in znova obuja v življenju odraslih.

V predstavi, namenjeni otrokom, doseže glasba svoj smisel in deluje na otroke ne samo kot pravljica, ki jo sprejme pasivno, temveč kot doživetje, ki v otroku vzbudi najrazličnejše predstave ter vzpodbuja njegovo zavest in ustvarjalnost. Medtem ko se odrasli ob ogledu predstave za nekaj trenutkov vrnejo v preteklost, se otroci ob njej razvijajo in spreminjajo.

Glasbena večplastnost predstave o štirih muzikantih

Izhodišče predstave je precej predelana zgodba vsem znanih Bremenskih godcev. V naši zgodbi ni več v ospredju konflikt med dobrim in zlom, temveč pozabljene vrednote današnje družbe. Piramida osnovnih človekovih potreb je postavljena na glavo, saj naši muzikanti odvržejo denar, zavržejo slavo, zapustijo svoje gospodarje in gredo muzicirat naprej. Tega so sposobni samo kot skupina,

ki deluje kot organizem - vsak izmed karakterjev ima svojo funkcijo, svoj ritem, svojo barvo, svojo dinamiko. Kombinacija štirih karakterjev tvori osnovno melodijo, ki je popolna ko so skupaj. S srečanjem štirih muzikantov vznikne tudi osnovna situacija, ki prav tako kot leit-motiv na različne načine varira skozi celo predstavo, pred koncem pa naraste v konflikt med junaki, ki ga, kot se v pravljici spodobi, srečno prebrodijo. Predstava ima strukturo glasbene kompozicije s tremi stavki in velikim koncem. Vsak stavek uporablja drugo formo lutkovnega izraza in s tem pridobi povsem drug karakter. Začnemo s predmetnim gledališčem, kjer se naši junaki dobesedno "sestavijo". Na potovanje odrinejo v obliki marionet, ki imajo jasne vizualne karakteristike. V tretji fazi ročne lutke dobro ponazorijo vrvež mesta, v katerem se za vsakim oknom odigrava druga zgodba.

Sámo glasbeno izhodišče predstave je napol pozabljeno ljudsko glasbeno izročilo iz različnih koncev Slovenije ter bolj in manj znane otroške pesmi. K nekaterim se gledalec pridra, spet druge gredo hitro v uho in se jih lahko vsak nauči. Srčno pa upam, da si bo po predstavi gledalec še nekaj časa prepeval ljudske pesmi ali pa celo naučil svoje bližnje.

Gledališče kot izkušnja

Prednost gledališča pred televizijsko umetnostjo je omogočanje pristnega človeškega stika. S tem se ustvari v gledališču posebno vzdušje in vsaka predstava je človeški dogodek, ki je bližje ritualu.

Posebnost naše predstave kot dogodka smo pokazali že s samo scenografijo, saj smo na oder postavili tako igralce kot tudi gledalce. Ti dobijo že ob vstopu v tako okolje občutek, da gre za povsem drug svet in da niso v gledališču. S tem smo zbrisali frontalnost gledališkega dogajanja in razpršili dejavnost igralcev na cel prostor. Obenem je ves čas prisotna interakcija z občinstvom, ki tako samo postane del predstave. Včasih gledalci nadomestijo scenski element, spet drugič potisnejo zgodbo v naslednje poglavje, na koncu zaigrajo skupaj z igralci. Predstava se bo tako mogoče nadaljevala tudi zunaj gledališča ...

Lutke v naši kuhinji

Geslo mojega delovanja sem si sposodil pri legendarnem lutkovnemu gledališču "Bread and Puppets". Kultura je kot kruh, kultura je za vsako kuhinjo, kultura je poceni, hura! Gre sicer za simbolično misel o kulturi kot o eni izmed osnovnih človeških potreb, pa vendar bi želeli, da bi se po predstavi o štirih muzikantih v slovenskih kuhinjah začeli nenadzorovano dogajati koncerti in lutkovne predstave. Predmetno gledališče kot ena izmed osnovnih oblik v naši predstavi, je v otroški produkciji danes precej zapostavljeno. Ustvarjanje iz naključnih predmetov, ki nas obdajajo, je lahko dosti bolj iluzivno in ponuja veliko več možnosti spreminjanja perspektiv kot točna slika klasičnih lutk. Iz nekaj vilic in kahalnic zraste pred našimi očmi verodostojen karakter, skače, poje in komunicira z

gledalcem. Otroka vzpodbudi, da bo sposoben širšega dojetja, kot ga je navajen v vsakdanjem življenju, in aktivira njegovo domišljijo.

Namesto velikih zvočnih fasad iz reproduktorjev bo gledalec v predstavi "Štirje muzikanti" slišal akustično petje in igranje. S tem postane predstava precej krhka in zahteva od igralcev veliko mero energije in koncentracije, saj morajo animirati lutke, peti, igrati ter obenem držati stik z občinstvom.

Po drugi strani se tako ustvari pristnost in direktnost zvoka in slike, ki je ljudem veliko bližja od reproducirane slike. Prav takšen zvok in prav take lutke lahko preprosto ustvarjamo tudi sami, doma v naših kuhinjah.

Matija Solce

Štirje muzikanti

Štirje muzikanti so sad dolgoletnega sodelovanja med scenografko (Marianna) in gledališkim režiserjem (Matija). V tem času nama je uspelo oblikovati skupen jezik za izražanje tistega, kar želiva izraziti. Zato je najin jezik z vsakim novim projektom vse natančnejši in vse bolj osredinjen.

Matija pri režiji namenja pozornost predvsem glasbi, tako da ta neposredno vpliva na koreografijo ter ritme gibanja igralcev in lutk, nastopajočih v prostoru, ki ga oblikujem zanje. Scenografski del predstave pri najinih projektih ni omejen zgolj na vizualne učinke, temveč ima predvsem dramaturško vlogo. V času medijskih bombardiranj z vseh strani smo samo nedejavni opazovalci. Dejavnost se kaže predvsem pri našem boju za obstanek (družina, delo), toda duhovna dejavnost večinoma ostaja daleč v ozadju. Ena največjih otrokovih potreb je potreba po igri. Igra je sredstvo za otrokovo samouresničevanje, izpolnjevanje skritih želja. Snov igre pa je ustvarjanje domišljjskih okoliščin. Zato je moja glavna naloga Srečanje (Soočenje) sredi igre, ki odpravi sramežljivost, nesproščeno sporazumevanje, in preseže vse starostne in družbene meje (omejitve). To Soočenje omogoči sprostitev vseh sestavin domišljije in postane ena od teh sestavin. Pri gledalcih želimo spodbuditi domišljijo in jih povabiti k sodelovanju na potovanju Štirih muzikantov. Naša predstava je čisto nova življenjska izkušnja. Skušam ustvariti prostor, ki bi gledalca

nekako pogoltnil, ga odpeljal v drug svet. Tokrat boste skupaj z osličkom, muckom in kužkom potovali v notranjost lajne. Ob prihodu v gledališče boste spoznali starega lajnarja, ki vas bo povabil k obisku svoje čarobne skrinje, v kateri vas čaka veliko novih pesmi in pustolovščin in kjer boste lahko tudi vi glasbeniki, polni veselja.

Marianna Stránská

Solcetov lutkovni triptih o štirih živalih

Na začetku so bile štiri zavržene živali, ki so se odpravile v Bremen za godce. Brata Jakob in Wilhelm Grimm sta pravljico zapisala po pripovedi družine von Haxthansen. Nenavadno je, da se v pravljici, kot je ta, pojavlja ime resničnega mesta. Anekdota pravi, da so pripovedovalci hoteli grajati mestne godce iz Bremna, ki so tako slabo igrali, da bi še osel, pes, maček in petelin boljše muzicirali. Zapis bratov Grimm je postal splošno znana zgodba, ki se je razširila in postala del repertoarja pripovedovalcev po vsem svetu. Kot druge Grimmove pravljice, ki so pravzaprav ljudske in jim niti ni bilo treba ponarodeti, so tudi Štirje godci doživeli številne različice. V eni od njih razbojniki na koncu pojedjo živali.

Pri pripravah za predstavo Štirje muzikanti nam je prišel v roke tudi zapis Franja Franciča, ki ga je pisec našel v Istri. Zanimiv je njegov konec: živali se namreč odločijo, da denarja ne bodo obdržale, in ga »robinhudovsko« razdelijo med reveže. Če za analizo Grimmovih Štirih muzikantov uporabimo funkcijsko analizo ruskega strukturalističnega mojstra Vladimira J. Proppa, najprej ugotovimo, da tu ne gre za čudežno, temveč za živalsko pravljico. Kljub temu bi pri podrobni analizi njenih funkcij našli tudi marsikaj zanimivega v zvezi z našo zgodbo. Najprej je tu odhod (1), »prizor, ko gre osel, potem pa še vsi drugi, po svetu. Stavek, ki je postal sinonim za to pravljico (kot je npr. »Babica, zakaj imaš tako velike oči?« v Rdeči kapici), je: »Kaj boljšega kot smrt boš pa tudi kje našel!« V besedilu najdemo še poizvedovanje (4) – kje je mesto, kamor so namenjeni, težko

nalogo (25), izpolnitev naloge (26) itd. Štirje muzikanti so bili uvrščeni v repertoar tekoče sezone iz več razlogov. Glede na sezonsko vsebinsko rdečo nit, imenovali smo jo ekologija odnosov, je pravljica zanimiva že po svoji motiviki: položaj starejših ljudi, pa tistih, ki čez noč ostanejo brez službe, in odnos onih, ki imajo moč, do njih. Po obravnavi intime sodobnih osamljencev v Love Dolls, po spraševanju o odnosu človeka do narave in s tem planeta, na katerem živi, v Knjigi o džungli, po razmišljanju o zvočni poluciji in iskanju harmonije v Izgubljenem tonu naj bi se vprašali, kakšen je odnos močnih do ranljivih socialnih skupin. Rešitev iz stiske bremenski godci najdejo v podpori skupine, v novemu cilju, ki si ga zastavijo in jih vodi do samoaktualizacije. To lahko dosežejo, in to je pomembno, z umetnostjo. In že smo pri glasbi, našem drugem skupnem imenovalcu letošnjih predstav.

To, da smo k sodelovanju povabili režiserja Matijo Solceta, je glede na navedena izhodišča logična izbira; saj je glasbenik in lutkar hkrati. Pri delu po svoje kombinira oboje. Povezovanje lutkarstva in glasbe je v zgodovini lutkarstva znano, z neapeljskim Pulcinello živi že od renesanse. Zanimivo je, da je Solce začel svojo samostojno lutkarsko pot prav v Neaplju, kjer ga je za ročne lutke navdušil slavni Bruno Leone v svoji šoli Pulcinelle. Od tam je šel v Prago na tamkajšnjo DAMU, kjer je magistriral na oddelku za lutkarstvo in alternativno gledališče.

Glasbo in lutke združuje po načelih gledališča 21. stoletja, ko čas teče hitreje in je svet postal naš novi okvir gibanja. Če

za sodobnega umetnika velja, da več časa preživi na letališču kot v ateljeju, potem je Matija Solce sodobni umetnik, ki se srečuje s številnimi kulturami. Otroštvo je preživel na Hrvatskem griču in gledal na eni strani Koper, na drugi Trst, živel je na stičišču romanske in slovanske kulture. S starši lutkarji je na turnejah prepotoval velik del sveta. Študij v Pragi ga je ponesel v češko okolje, lani se je na Švedskem izpopolnjeval v ljudski glasbi. Z lutkami in glasbo išče svojo lastno identiteto ter gradi mostove k drugim ljudem in kulturam. Za to pa v naši zgodbi pravzaprav gre.

Jelena Sitar Cvetko,
Umetniški vodja

LUTKOVNO GLEDALIŠČE LJUBLJANA
KREKOV TRG 2
1000 LJUBLJANA
SLOVENIJA

telefon: 01 3000 970
faks: 01 3000 980
e-pošta: info@lgl.si
spletna stran: www.lgl.si

Info center - Blagajna LGL

informacije: www.lgl.si
telefon: 01 3000 982, 080 2004
Info center LGL - Blagajna (vhod pri vzpenjači) je
odprta od ponedeljka do petka med 9. in 19. uro,
v soboto med 9. in 13. uro in uro pred predstavo.

Kartica KU KU vam omogoča nakup vstopnic
pri blagajni in prek interneta. Vstopnice za tekoči
mesec si lahko zagotovite v predprodaji.

Gledališki list, sezona 2009/2010
izdalo: **Lutkovno gledališče Ljubljana**
za izdajatelja: **Marjan Gabrijelčič**
odgovorna urednica: **Jelena Sitar Cvetko**
urednica: **Lidija Franjič**
lektorirala: **Tatjana Stanič, Tea Konte**
fotografije: **Žiga Koritnik**
oblikovanje: **Andreja Peklar, Borko Tepina,**
Matija Prnaver
tisk: **M – Grafika d.o.o.**
naklada: **1000 izvodov**

Poleg Ministrstva za kulturo Republike Slovenije in Mestne občine Ljubljana – Oddelka za kulturo nam omogočajo uresničevanje programov še:

Izvedba tega projekta je financirana s strani Evropske komisije. Vsebina publikacije (spletne strani, DVDja ipd.) je izključno odgovornost avtorja in v nobenem primeru ne predstavlja stališč Evropske komisije.

